

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 16 | 15. AUGUST 1929 | 78. AARGANG

OPOFRELSE ER GRUNDVOLDEN TIL LYKKE.

(Tale af *J. Percy Goddard,* Salt Lake Tabernakel.)
(Oversat af Ph. J.)

Mine kære Brodre og Søstre: Jeg onsker oprigtigt, at jeg i de faa Minnutter, som jeg staar for eder i denne Eftermiddag, maa have vor himmelske Faders Aand med mig.

Jeg onsker først at læse nogle faa Ord fra Johannes Evangelium det femtende Kapitel, hvor Kristus siger: »Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.« Jeg er taknemmelig for Overbevisningen gennem mit eget Livs Erfaring, at jeg véd, der er Glæde ved at tjene Herren og holde hans Befalinger; at der er Glæde ved at arbejde i Guds Kirke.

Jeg har her et Vidnesbyrd af en af vore populære Forfattere, Kathleen Norris, i hvilket hun siger, at »det Liv, der leves for Gud, er det lykkeligste Liv. Jo nærmere vi kommer

til de Lærdomme, der lærtes paa en saa ligefrem Maade til de lyttende Fiskere paa en Bjergskraaning for to tusinde Aar siden, jo mere udtrykkelig føler vi, smager og hører vi Livet.« Vor Pioneer Profet Brigham Young sagde: »Det døde Sprog fejler tilfulde i at udtrykke Lykken, der findes i det evige Livs Evangelium.«

Det er sandt, at der er mange, som føler, at Kristus kræver af hans Tilhængere vedvarende Forsagelse af Livets Goder og Glæder, og det er sandt, at i mange af de kristne Bevægelser og kristne Sekter syntes Mesterens Arbejde at være af en forbydende Karakter. Idealet i det kristne Liv har været Forsagelse — Livet som Eneboer eller Eremit; men jeg er sandelig taknemmelig, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke har eller forkynder en saadan Opfattelse. Det er sandt, at Skriften henviser til Kristus som »Sorgens Mand«. Han led sandelig Sorg og Forfølgelse og led ligeledes meget af Menneskehedens Sorger; men hvis vi læser om hele hans Liv og Virksomhed, finder vi ogsaa, at hans Liv var lykkeligt, og at han lærte sine Tilhængere om Lykke. Endog under sine Forfølgelser bad han sine Tilhængere om »at glæde og fryde sig«.

Evangeliet er for Sidste Dages Hellige et Budskab om »godt Nyt«. Det var Paulus, som sagde: »Men Aandens Frugt er Kærlighed, Glæde, Fred, Langmodighed, Mildhed, Godhed, Trofasthed, Sagtmodighed, Afholdenhed.« Der er Glæde ved at leve Livet, som Kristus vilde have, vi skulde leve. Det er sandt, at der er Opofrelser; men i alt, vi udfører her i Livet, forekommer der Opofrelser. Manden, der ønsker Sukces i Forretningslivet, ofrer meget for denne Sukces. Manden, der ønsker Sukces i sin Profession eller ønsker at naa frem i Kunst eller Videnskab, maa ofre meget for Opnaaelsen af sine Hensigter og høje Idealer. Bestandigt finder vi det nødvendigt at opofre det overfladiske i Livet, hvis vi ønsker at opnaa det, som i Virkeligheden er værd noget, og dette er Aanden i den kristne Opofrelse.

Roger Babson siger i en af sine meget gode, smaa Bøger, at den Opofrelse, som Kristus forlanger af sine Tilhængere, er den samme Opofrelse, Bonden gør, naar han saar sin Sæd i Jorden. Den, som ofrer sig i Guds og sine Medmenneskers Tjeneste, høster som sin Løn den Tilfredsstillelse, der kommer ved Opnaaelsen af en vel udført Tjeneste. Han høster Styrke og Karakter som Følge af sine Bestræbelser, der kommer andre til Gode. Han høster Udvikling, Mod, Kraft og Karakter.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er Spørgsmaalet om Arbejde, om Virksomhed i Guds Tjeneste, bestandig understreget. Denne Kirke er en Arbejdets Kirke, og der er sørget for Arbejde for alle, der er villige til at arbejde. Der er talrige Maader at arbejde i Kirken. Det er stadigt understreget og foreholdt, at dem, der vil opnaa Frelse og indkomme i Guds Rige, maa arbejde for den Frelse. Som der i Almindelighed siges, at »vi maa udarbejde vor Frelse«. Jeg hørte en Gang en af vore Ledere, afdøde Præsident John Henry Smith, sige fra denne Talerstol: »Herlighedens Krone vil aldrig hvile paa Panden af den Lade.«

Ved at tjene Gud i Retfærdighed vokser vi i Tro og Tillid til Gud. Paa Grund af, at vi understreger Lærdommen om gode Gerninger og ret Levemaade og at udarbejde vor Frelse, er vi ofte blevet kritiseret meget som et Folk af Lederne af andre kristne Sekter. De har sagt, at vi undlader at lægge nok Vægt paa Kristi Forsoningsoffer. Dem, der retter denne Beskyldning, fatter ikke de Sidste Dages Helliges Stilling. Vi anerkender Kristus, vor Mesters Forsoningsoffer. Vi forstaar, at foruden dette Forsoningsoffer vilde det være umuligt for Mennesket at opstaa fra Graven; at foruden Forsoningsofret vilde det være umuligt for os at komme tilbage til Gud, vor Faders Nærværelse, hvorfra vor Aand kom. Men vi tror, at Kristus ved dette Offer muliggjorte, at hele Menneskeheden kunde opstaa fra de Døde — enten i de Retfærdiges eller de Uretfærdiges Opstandelse, men for at opnaa Herlighed og

Ophøjelse i vor Faders Rige er der meget, vi maa gøre. Vi maa arbejde for den Frelse, han har placeret indenfor vor Rækkevidde.

Endskønt vi tror, at vi er frelst af Naade, tror vi ikke, at vi nogensinde skal blive frelst ved Naade alene, men ved vort eget Arbejde, vor egen Bestræbelse, vor egen Værdighed skal vi opnaa en Plads i vor Faders Rige. Vi tror, at dette Standpunkt opholdes fuldtud af den hellige Skrift. Vi læser Mesterens egne Ord: »Thi jeg siger eder: Uden eders Retfærdighed overgaar de Skriftkloges og Farisæernes, kommer I ingenlunde ind i Himmeriges Rige.« Og igen: »Ikke enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal komme ind i Himmeriges Rige, men den, der gør min Faders Villie, som er i Himlene.« Apostlen Jakob formaner os, at vi bliver ikke alene Ordets Hørere, men Ordets Gørere. Mange Steder i den hellige Skrift finder vi det Løfte, at »hvert Menneske skal belønnes efter sine Gerninger i Kødet«.

Vi tror, at for megen Vægt er bleven lagt paa Lærdommen om »Frelst ved Naade«, og at dette er Aarsagen til meget ondt i Verden, og omendskønt vi ikke ønsker at gaa til den anden Yderlighed — og jeg tror ikke, at vi som et Samfund gør det — og forsømmer at lægge nok Vægt paa Kristi Forsoningsoffer, tror vi, at først og fremmest maa enhver af os se til, at vi aftvætter og renser os fra vore onde Tilbøjeligheder og Begær, og søge Dag efter Dag ved oprigtigt Arbejde og ved at leve Livet efter Evangeliets Principer at rense og lutre os saaledes, at vi maa være værdige til gennem vor Herre Kristus forsonende Blod at komme tilbage igen til Gud, vor Faders Nærværelse.

Vi véd, at vi er svage; vi véd, at de bedste blandt Menneskene er svage; men vi tror som Sidste Dages Hellige, at vi erholder Styrke gennem Arbejde, ved at virke for Guds Rige, ved at virke for Fuldførelsen af Guds Hensigter med Jorden.

Som jeg sagde, er der i Kirken sørget for at baade gamle og unge har Arbejde at udføre. Vi tager vore Drenge i 12-Aars

Alderen og giver dem det hellige Præstedomme. De bliver ordineret til en Diakons Kaldelse, senere til Lærere og Præster; derefter Ældster, Halvfjerds og Højpræster. Hvereneste en har sine Pligter og Mission at udføre. Der er i denne Kirke 139.000 Mænd og Drenge, der har paa denne Maade modtaget Ansvaret til at virke i et eller andet Embede eller Kald i Guds hellige Præstedomme.

Denne Inddeling af Ansvaret er den store Hemmelighed af Styrken i denne Organisation. Tusinder og atter Tusinder af Mænd og Kvinder holder Ansvaret for Udførelsen af de forskellige Pligter i de mange forskellige Kald indenfor Kirken, i Søndagsskolearbejdet, den Kvindelige Hjælpeforening eller offentligt Arbejde, som vore Kvinder i Kirken beskikkes til, i vore Ungdomsforeninger, Primary-Organisationerne og Religionsklasser. De ser ikke paa dette Ansvar som en Opofrelse, men betragter det, hvis de har Aanden af deres Kaldelse, som Lejligheder, der gives dem til at vokse og udvikle sig i Fuldførelsen af Guds Hensigter med Jorden ved Samarbejde med ham og under den Helligaands Indflydelse, hvis de i Ydmyghed og Nidkærhed søger denne Aand. Herved vokser de i Retfærdighed, Kristelighed og Gudhengivenhed.

Maa Gud give os alle det Ønske at tjene ham og holde hans Befalinger, og jeg er sikker paa, at i hans Tjeneste vil vi finde rigelig Belønning og Tilfredshed. Jeg slutter med Mesterens Ord igen: »Dersom I holde mine Befalinger, skulle I blive i min Kærlighed, ligesom jeg har holdt min Faders Befalinger og bliver i hans Kærlighed. Dette har jeg talt til eder, for at min Glæde kan være i eder, og eders Glæde kan blive fuldkommen.« Maa Gud velsigne os med den Glæde, jeg beder i Jesu Kristi Navn. Amen.

Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud er ikke svære. (I. Joh. 5: 3).

DEN DANSKE MISSION.

BESKIKKELSE.

Ældste Theodor Jacobsen er beskikket til at virke som Missionssekretær. Ældste Jacobsen vil ogsaa udføre Distriktssekretærens Arbejde i Københavns Distrikt.

FORFLYTTELSE.

Ældste Joseph William Johnsen er bleven forflyttet fra Aarhus til Københavns Distrikt.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

AFREJSTE.

Præsident G. Philip Jensen og Præsident Gunnar Nielsen afrejste fra Københavns Hovedbanegaard den 24. Juli for over Tyskland og Frankrig at rejse til deres Hjem i Utah. De forlader England den 6. August med S/S »Leviathan«. Begge disse Brødre har arbejdet med Flid og Nidkærhed i den danske Mission. Præsident Jensen virkede som Præsident af Københavns Distrikt og ligeledes som Redaktionssekretær af Skandinaviens Stjerne. Præsident Nielsen præsiderede over Aarhus Distrikt.

Vi ønsker disse Brødre en behagelig Hjemrejse.

*

Præsident og Søster Joseph L. Petersen forlod København Fredag den 26. Juli fra Frihavnen med Damperen »Svanen« til Lübeck for at rejse igennem Tyskland og Frankrig til England. De forlader England 27. August med S/S »Leviathan«. Præsident og Søster Petersen vil overvære Missionspræsidenternes Konference i Liverpool, begyndende 14. August.

Mange af de Hellige var ved Skibet for at byde Præsident og Søster Petersen det sidste Farvel.

Præsident og Søster Petersen har præsideret over den Danske Mission i 42 Maaneder, og vi ønsker dem en behagelig Hjemrejse og siger Tak for den Tid, de har været i Danmark og alt det gode, de har gjort.

*

Ældste Albert M. Olsen, Mrs. Bert. M. Olsen, Mrs. W. S. Muir og Mrs. Carl Nielsen, alle af Salt Lake City, Utah, forlod København Fredag 2den August for at rejse til Tyskland og Frankrig; senere til England, som de forlader den 15. August med S/S »America«.

Ældste Olsen har arbejdet i den Danske Mission i 27 Maaneder, og hans Moder og de to andre Søstre har besøgt Slægt og Venner i Løbet af Sommeren.

Vi ønsker dem alle en god Rejse.

*

Missionspræsident Holger M. Larsen afrejste 10. August til Liverpool, England, hvor Missionspræsident-Konferencen bliver afholdt i Aar.

RANDERS GREN.

Siden Foraars-Konferencen har Randers Gren vist stadig Fremgang. Missionær James C. Ostegar og jeg er særlig glad for den Maade, Søskende og Venner modtog os, da vi kom.

Møderne bliver usædvanlig godt besøgte i denne Tid. Paa Moders Dag blev et udmærket Program udført, indbefattende adskillige Musik-Numre og Taler af lokale Brødre og Søstre saavel som Missionærerne. I saa meget, som de Sidste Dages Hellige er det eneste Samfund, der fejrer den Dag her i Danmark, benyttede mange af vore Venner og Søskende den Lejlighed til at vise Ære til Moder, og enhver Plads i Salen var optaget.

Hele Grenen var paa Udflugt til Øster-Tørslev anden Pinsedag, og baade Unge og Gamle morede dem i forskellige Lege og Sport. Middagen blev serveret i Broder Jens Nielsens Hjem for alle. Dagen var vellykket, trods daarligt Vejr, og alle udtalte deres Glæde for den fornøjelige Tid.

I Juni Maaned begyndte vi at afholde Friluftsmøder paa Frederikspladsen hver Lørdag Aften. Til disse Møder har vi hidtil været i Stand til at samle circa 200 Mennesker, der standse og lytte til hvert Ord af det glædelige Budskab, vi forkynder til Verden. Da vi skulde til at afholde et af disse

Moder, begyndte Regnen at styrte ned, hvorfor vi var ved at opgive det, men afholdte dog samme, og trods Regnen var der over 100, der samlede sig omkring os og blev staaende der i 45 Minutter, medens vi forklarede til dem i vort ufuldkomne Sprog de evige Principper henhorende til Jesu Kristi Evangelium. Enkelte Gange har det været forsogt at forstyrre disse Moder, men de er dog hidtil forlobet i Ro og Fred, hvilket er Bevis for, at Herren vil staa os bi og hjælpe os i vore Bestræbelser, naar vi gør vor Pligt, og dette har styrket vort Vidnesbyrd meget.

Fredag Aften den 12. Juli Kl. 8 blev afholdt et specielt Møde i Anledning af Distriktspræsident Gunnar M. Nielsens sidste Besøg i Randers, hvor han har arbejdet som Forstander.

Blandt Medlemmerne i Randers Gren er en god Aand tilstede, de hjælper os godt i vor Virksomhed for Herrens Sag og er flittige til at besøge Møderne. De fleste holder Visdomsordet og betaler Tiende. Vi som Missionærer er meget glade for det Privilegium vi har at arbejde her.

Max R. Christensen,
Forstander.

AARHUS DISTRIKT

havde den Glæde og Ære at have Besøg af Missionspræsident Joseph L. Petersen og den nye Missionspræsident Holger M. Lansen den 16. og 17. Juli. Dette var Præs. Petersens Afskedsbesøg til Aarhus. Den Kvindelige Hjælpeforening havde Møde, da Præs. Petersen og Larsen ankom, og begge havde Anledning til at tale til Søskende her. Resten af Tiden blev afbenyttet til at bese forskellige Byggepladser i Aarhus med det Formaal en Gang i Fremtiden at opføre en ny Kirkebygning her. Ligeledes havde Hr. og Str. Hermansen inviteret Præs. Petersen og Larsen ned til deres dejlige Landsted »Allingegaard« ved Silkeborg, hvor de tilligemed en Del Missionærer tilbragte nogle behagelige Timer. Vi føler ved denne Lejlighed Anledning til at sende en speciel Tak til Hermansens for al deres Venlighed og Gæstfrihed, der fra Tid til anden udvises Missionærerne.

Tilstanden i Aarhus Distrikt er god, og Fremtiden lover godt for Værkets Forfremmelse. Missionærerne arbejder med Flid og Iver for at bringe Evangeliets glade Budskab til mange, og vi paaskonner dette Arbejde. Ligeledes er Kirkens Medlemmer meget flittige og nidkære i at udføre deres Pligter. Vi var glade for det korte Besøg af den afgaaende og ankommende Missionspræsident, og beder, at Herren vil velsigne disse to Mænd i Fremtiden. Vi sender ligeledes vor Tak til Præs. og Str. Petersen for den Tid, vi har virket tilsammen, og for alt, de har været for Missionærer og Søskende i Aarhus Distrikt.

Præs. og Str. Petersen ønsker samtidig at sende deres hjerteligste Tak til alle, der var med til at give dem den smukke Gave.

Maa jeg samtidig udtrykke min dybtfølte Taknemmelighed til alle Missionærer, Kirkens Medlemmer og Venner, der har været mig behjælpelig med Arbejdet i den Tid, jeg har præsideret over Distriktet. Det er med Vemod, at jeg forlader min Gerning og alle mine Venner; men jeg haaber og beder, at Gud vil være med eder, at I maa staa trofast i Kampen for Sandhedens Sag saaledes, at vi maa en Gang mødes igen. Lev vel og Tak for denne Gang.

Gunnar M. Nielsen,
Præsident, Aarhus Distrikt.

AFSKEDSFEST.

De fire Organisationer indenfor Københavns Gren, nemlig Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening, Den kvindelige Hjælpeforening, Sangkoret og Søndagsskolen, havde Lordag den 20. Juli om Aftenen indbudt Kirkens Medlemmer til et selskabeligt Samvær til Ære for Missionspræsident Joseph L. Petersen og Hustru Ida A. Petersen samt Distriktspræsident Philip Jensen, som alle i den kommende Uge skulde forlade os og rejse tilbage til deres Hjem i Utah efter ca. 3½ Aars Missionsarbejde.

Festen, der afholdtes i den store Sal i Korsgade 11, tog sin Begyndelse Kl. 8½ med, at Thorvald Bregentoft, hvem Ledel-

sen var overdraget, bød Gæsterne og de øvrige Tilstedeværende hjertelig velkommen. Programmet indledes med en Fællessang, Bøn af Chr. Nielsen, hvorefter Koret sang »Bønnen«. Derefter talte Præsidentinden for Den kvindelige Hjælpeforening, Thora Petersen, for Søster Ida A. Petersen, Forstander for Søndagsskolen Thorvald Bregentoft for Philip Jensen og Præsident for de unge Mænds Forening, Jens P. Hansen, for Joseph L. Petersen. Alle tre Talere udtrykte deres Glæde og Taknemmelighed for det Privilegium det havde været at samarbejde med saa usædvanlig nidkære Ledere og for de mange gode Raad og Instruktioner. Det har da ogsaa vist sig, at deres Pligtopfyldelse og store Ansvarsfølelse, i Forbindelse med systematisk Arbejdsmetode, har virket smittende baade blandt Missionærerne og de forskellige lokale Organisationer overalt i Missionen. Imellem Talerne blev følgende Solo-Numre udført: Sopran-Solo af Gunhild Christensen og Flygel-Solo af Antoinette Christensen, desuden sang Koret »Stilhed« og »Gallilæ«.

Efter de tre Taler overrakte Jens P. Hansen paa Menighedens Vegne hver af de tre Bortdragende en Erindringsgave, bestaaende af kgl. dansk Porcelæn. Valborg Johansen overrakte endvidere fra »Bikubepigerne« en nydelig lille Gave til Søster Ida A. Petersen, ligeledes af kgl. dansk Porcelæn.

Tiden blev derefter overladt til de tre Æresgæster, der alle synlig bevæget takkede for den udviste Opmærksomhed og bad Herren velsigne den danske Mission og alle dens Medlemmer til Trofasthed.

Hermed var det egentlige Program tilende, og man bænkede sig om det smukt arrangerede Chokoladebord, hvor flere Talere benyttede Lejligheden til at udtrykke deres Følelser for de Bortdragende og ligeledes byde den nye Missionspræsident Holger M. Larsen og den nye Distriktspræsident Carl M. Nielsen velkommen i Arbejdet. Under Bordet sang Korets Dirigent Valdemar Jakobsen et Solo-Nummer, en Trio (Emmy Andersen, Hartvig Brolyng, Enock Andersen) »Der er et yn-

digt Land«, Gunhild Christensen »Taaren«. Stemningen kulminerede, då en af Talerne, Hr. Hartvig Brolyng, under almindeligt Bifald udnævnte Søster Ida A. Petersen som Missionens bedste Taler. Inden den vellykkede Aften sluttede, blev der serveret Is over hele Linien. Slutningsbøn af Chr. Larsen. Tilstede 114. *Th. B.*

GULDBRYLLUP.

Den 9. August kunde et agtværdigt Ægtepar, Ældste Niels J. Hansen og Hustru, Solitudevej 14 [3], fejre deres 50-aarige Bryllupsdag. Br. og Str. Hansen, der nu er henholdsvis 84 og 69 Aar, blev Medlemmer af Kirken 1896 og kan glæde sig ved et forholdsvis godt Helbred, naar lige undtages Hørelsen, som svigter. Det skal ved denne Lejlighed fremhæves, at disse to Mennesker, som ikke selv havde Børn, har udført et sjældent opofrende Arbejde ved at opdrage 6 fremmede Børn, som de i Aarenes Løb tog til dem som deres egne, og hvoraf 4 nu er gifte og bosatte i Amerika. Et ret enestaaende Tilfælde og en Kærlighedsgerning af høj Rang er her blevet praktiseret. Missionærerne og andre har ligeledes nydt megen Gæstfrihed i deres Hjem, og vi beder Gud velsigne deres Livsaften, at den maa forme sig lys og lykkelig for dem, og at de endnu i mange Aar maa glæde sig i Evangeliet. *Th. B.*

DEN HELLIGE NADVERPAKT.

(Uddrag av en tale av eldste *Melvin J. Ballard* av de tolvs råd.)
(Oversatt fra eng. av *Eva Mabel Giertsen.*)

Den hellige nadver, med dens tilhörende velsignelser, som vi gjentar, når vi innvier symbolene på Herrens sönderbrutte legeme og hans utgydte blod, er spesielt blitt åbenbaret til de siste dages hellige av Herren selv, så vi har den nöiaktige ordlyd av sakramentet slik som det blev formet av vår Gjenlöser, med dets forjettede velsignelser. Jeg verdsetter, tror jeg,

mine brödre og söstre, i nogen utstrekning helligheten ved den pakt, hvori vi som medlemmer av kirken inntreder, når vi nyter de innviede symboler. Jeg forstår tilfulle, at hver gang vi deltager i nadveren, bekjenner vi for vår Fader, at vi ihukommer hans sönn, og at vi, når vi nyter av brödet og kalken, gjör en höitidelig pakt på at vi påtar oss vår Gjenlösers navn, og at vi ennvidere ved denne handling avgir et höitidelig löfte om å holde hans befalinger.

NADVEREN SOM MIDDEL TIL ÅNDELIG VEKST.

Når vi avlegger troskapsed til De Forenede Stater, avgir vi en höitidelig erklæring om, at vi ærer, opretholder og unnerstötter landets lover og vil være trofast i å forsvare vårt lands rettigheter. Dersom vi holder denne pakt, venter vi til gjengjeld å få velsignelser med hensyn til liv, frihet, lykke og fremgang. Vi avlegger dette vårt löfte eller vår erklæring til De Forenede Staters regjering, når vi blir optatt som borgere, eller når vi tiltreder et embede i regjeringens tjeneste, lokalt eller nasjonalt. Vi har derfor anledninger, da hver borger, enten han inngår i sitt lands tjeneste som soldat eller påtar sig et eller annet officielt hverv, får fornye den pakt og erklæring, som han gjorde, da han blev borger av landet. Således har vår Fader i Himlen sörget for, at vi ikke en gang, men ofte skal möte sammen for å fornye vårt löfte, vår pakt og vår overenskomst om å holde hans befalinger og til å påta oss hans navn påny. Jeg har alltid betraktet dette velsignede privilegium som et middel til åndelig vekst, og der er intet annet tilnærmelsesvis så virkningsfullt middel for opnåelsen av dette mål, som den verdige deltagelse i Herrens nadver. Vi spiser mat for å styrke våre fysiske legemer. Dersom vi ikke tok föde til oss, vilde vi bli svake, sykelige og fysisk nedbrutte. Og det er likeså nödvendig for vårt åndelige legeme, at vi deltar i nadveren og derigjennem erholder åndelig föde for våre sjele.

Dersom vi fikk vår materielle föde bare ved bestemte lei-

ligheter og på bestemte steder, så vilde vi ganske sikkert möte op alle sammen.

Vi hörte under verdenskrigen, at mange samfund skaffet sine borgere mat ved utdeling av brödkort og rasjoner av annen slags föde, som blev gitt bare ved henvendelse til dertil bestemte steder. Vi har her i vårt eget land sett, hvorledes folk stod i kö for å få sine sukkerrasjoner og andre forsyninger, slik som de blev avkortet og begrenset under krigen. Og folk mötte alltid op til bestemt tid og sted, og slik vilde vi også, dersom vi tilfulle forstod og fölte nödvendigheten av åndelig föde, være tilstede på det bestemte sted, hvor denne föde erholdes.

Vi må imidlertid komme sultne til nadverbordet. Dersom vi skulde gå til et festbord, hvor alle de fineste retter servertes, uten sult, uten appetitt, så vilde ikke den deilige mat være det minnste fristende for oss, heller ikke gjöre oss noget godt. Dersom vi kommer til nadverbordet, må vi komme hungrede og törstende efter retferdighet, efter åndelig vekst.

HVORDAN KAN VI FÅ ÅNDELIG HUNGER?

Hvem er der iblant oss, som ikke fra söndag til söndag sårer og krenker sin samvittighet med tanker, ord og gjerninger? Vi gjör ting, som vi sörger over og önsker tilgivelse for, eller vi har feilet mot nogen og gjort dem ondt. Hvis der finnes den fölelse i vårt hjerte, at vi er bedrövet for, hvad vi har gjort, hvis der er en lengsel i vår sjel efter å bli tilgitt, så er midlet til å opnå tilgivelse ikke gjendåp, ikke å bekjenne for menneskene, men det er å angre våre synder og gå til dem, som vi har forbrutt oss mot og erholde deres tilgivelse og derpå söke hen til nadverbordet. Der vil vi få tilgivelse, dersom vi opriktig har angret og omvendt oss, og åndelig legedom vil atter komme til våre sjele. Dette vil skje. Du har fölt, at det har skjedd. Jeg vidner om, at der er en ånd tilstede under administrasjonen av nadveren, som varmer vår sjel fra isse til fotsåle. Du föler, at sjelens sår blir leget og byrden blir löftet av.

Tröst og lykke vil komme til hver sjel, som er verdig, og som inderlig lenges efter å få del i denne åndelige föde. Hvorfor kommer vi ikke alle? Hvorfor kommer vi ikke regelmessig til nadvermötene og nyter av disse symboler og yder Faderen den störste tilbedelse, vi kan yde ham i hans elskede sönns navn? Det er fordi vi ikke tilstrekkelig verdsetter nadveren. Det er fordi vi ikke innser nödvendigheten av denne velsignelse. Eller det er kanskje fordi vi föler oss uverdige til å deltage i den hellige nadver.

(Fortsættes.)

BRIGHAM YOUNGS VIDNESBYRD.

(Ved hans Datter, Susa Young Gates, »Improvement Era«.)
(Oversat af *Ph. Jensen.*)

Som Joseph Smith var en ydmyg Tilhænger af Frelseren, ligesaa var ogsaa Brigham Young. Han føjede til den lidenskabelige Hengivenhed for Mesteren en inderlig Loyalitet til Missionen og Budskabet fra det nye Vidne om Kristus, Profeten Joseph Smith.

Brigham Young var 31 Aar gammel, da han annammede »Mormonismen«. Han havde længe studeret Skriften og de gamle Profetier. Fra den Time, han hilste paa Joseph, var han hans Ven og Støtte. Kirkens Historie beviser hans Loyalitet. Intet større Bevis paa Profetens Majestæt og Karakter og det høje Standard i hans Budskab kom nogen sinde til mig i mine Ungdomsdage end den Kærlighed og dybe Respekt, min Fader følte for ham.

Fader var ikke fremragende i Begivenhederne indenfor Kirken og dens Historie indtil efter Josephs Martyrdød. Mine Undersøgelser af nogle af de første Begivenheder og Vidnesbyrdene af saadanne Mænd som Præsident Wilford Woodruff og George Q. Cannon tilligemed min kære Tante, Emily Partridge Smith-Young har overbevist mig om hans Hengivenhed. Senere Historiker har fremhævet ham i disse

tidligere Dage paa Grund af hans senere Livs Aktiviteter. Han var den Gang meget loyal til hans beundrede Leder, hvis nærmeste Paarørende til Tider svækkedes, og en Del af dem apostaserede. Men Brigham Young rokkedes aldrig. Han stod paa Dørtærskelen, da nogle af Kirkens Ledere bedrog og forraadte Joseph Smith, og fordømte dem bitterligt. Han piskede endog en af Kirkens Apostater, der paa Kirtlands Gader raabte: »Joseph er en falden Profet«. Jeg vidste intet om alt dette i min Ungdom. Jeg saa kun min Fader som den fremragende Leder, han var, — »Pioneer, Statsmand, Profet«, som den Erindringstavle, der nylig er rejst, erklærer.

Min Fader var ikke alene elsket og æret af Folket, men var beundret af sin egen store Familie. Maaske de til Tider var uenige med hverandre — vi er alle menneskelige — men ingen af dem, hverken Hustru eller Børn, var nogensinde uenige med ham, at jeg hørte det. Dette var ikke paa Grund af Frygt — aah, nej, ikke Frygt; men fordi vi elskede ham saa meget, og han elskede os saa hengivent.

Da jeg var i Begyndelsen af Tyverne og kæmpede for at faa et Vidnesbyrd, gik jeg til min Fader med mit Problem. Han diskuterede ikke med mig eller citerede Skriftsteder. Han sagde ganske simpelt: »Der er kun en Maade, min Datter, at du kan faa et Vidnesbyrd paa, og det er den Maade, din Moder fik hendes og Maaden, jeg fik mit. Knæl ned i ydmyg Bøn, og Gud vil bønhøre dig«. Jeg talte til ham om hans Storhed og vidunderlige Liv og udtrykte min Taknemmelighed over, at jeg var bleven tilladt at komme til Jorden som hans og min Moders Barn. Han — oh, han var mit vidunderlige Ideal, og han havde et saa kraftigt Vidnesbyrd. Jeg længtes efter at have et ligesom hans.

»Min Datter«, sagde han ydmygt, »hvad er jeg. Hvis det ikke havde været for Joseph Smiths Budskab, vilde jeg i Dag havde været Snedker i en Landsby.« Derefter tilføjede han alvorligt: »Hellere at gøre noget til at miste mit

Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium og Profeten Joseph Smiths Mission, vilde jeg skæres i smaa Stykker hver eneste Aften af mit Liv og sættes sammen igen for at optage mit Arbejde den næste Dag«.

Hans sidste Ord, som han faldt i Søvn i Dødens Arme, var: »Joseph, Joseph, Joseph!« Hans Ansigt blev forklaret som ved en lykkelig og himmelsk Genforening. Kan jeg betvivle hans Vidnesbyrd.

Farer ikke vild; Gud lader sig ikke spotte; thi hvad et Menneske saar, det skal han ogsaa høste. (Gal. 6: 7).

NADVERVERS OG KORLEKTIE
for September 1929.

Nadververs:

Maa vi for stedse tænke paa
De Lidelser saa svære,
Du led for os paa Kalvari,
Og dig evig prise og ære.

Korlektie:

Pagtens Bog 1. Kapitel, 33. Vers.

»Og den, som ikke omvender sig, ham skal fratages endogsaa det Lys, som han har modtaget; thi min Aand skal ikke trætte med Mennesker evindeligen, siger Hærskarernes Herre.«

INDHOLD:

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.
Udgivet og forlagt af HOLGER M. LARSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording.